

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ระบบการเมืองในประเทศต่างๆ นอกจากจะแบ่งออกโดยมิติของอุดมการณ์ทางการเมืองว่าเป็นประชาธิปไตย เผด็จการ สังคมนิยม แล้วยังมีการแบ่งออกโดยมิติของระดับทางการเมือง เป็นการเมืองระดับชาติ กับการเมืองระดับท้องถิ่น ทั้งสองระดับนี้มีได้แยกออกจากกันในทางตรงกันข้ามกลับมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ในด้านต่างๆ เช่นความสัมพันธ์เชิงระบบ การเมืองท้องถิ่นถือได้ว่าเป็นระบบย่อยของระบบการเมืองใหญ่ของประเทศ และจะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดระหว่างการเมืองระดับชาติกับการเมืองท้องถิ่น ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างและอำนาจทางการเมือง การเมืองท้องถิ่นเป็นทั้งโครงสร้าง และอำนาจทางการเมืองระดับท้องถิ่น ที่อาจมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดหรือมีความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกันกับระดับชาติ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยและสภาพแวดล้อมในขณะนั้น ความสัมพันธ์เชิงสถาบันและกระบวนการทางการเมือง สถาบันทางการเมืองสำคัญ เช่น รัฐธรรมนูญของประเทศชาติประชาธิปไตยทั้งหลายได้ให้ความสำคัญกับการเมืองท้องถิ่น ความสัมพันธ์เชิงพฤติกรรมมีส่วนร่วมทางการเมือง การเมืองท้องถิ่นเป็นเครื่องวัดอุดมคติทางการเมืองได้ในระดับหนึ่งของการเมืองระดับชาติ^๑

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้แบ่งการบริหารประเทศออกเป็น ๓ ส่วน เรียกว่า การจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินประกอบด้วย ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น ส่วนกลางรัฐบาลและคณะรัฐมนตรีมีหน้าที่กำหนดนโยบายในการจัดทำบริการสาธารณะ หน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติก็คือ กระทรวง ทบวง กรม ตั้งแต่รัฐบาลจนถึงกระทรวง ทบวง กรม เรียกว่า ส่วนกลาง การบริหารส่วนกลางเป็นการรวมอำนาจ นั่นคือรวมการตัดสินใจไว้ที่ศูนย์กลาง ในที่นี้คือคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นองค์กรสูงสุดในการบริหารประเทศ ส่วนภูมิภาค คือราชการที่ส่วนกลางแบ่งแยกออกไปดำเนินการในพื้นที่ต่างๆ ตามการแบ่งเขตการปกครองประเทศ จังหวัด อำเภอทั้งนี้เนื่องจากความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่จะไม่เหมือนกัน ส่วนกลางจึงแต่งตั้งข้าราชการไปปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาคเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่นั้นๆ ส่วนท้องถิ่น คือการให้ราษฎรมีอำนาจในการปกครองตนเองตัดสินใจเลือกผู้บริหารท้องถิ่นของตนเอง และตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นสาธารณะของท้องถิ่นด้วยตนเอง ดังนั้นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจึงเป็นการปกครองโดยประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ

^๑ปธาน สุวรรณมงคล, ปัญหาพัฒนาการทางการเมืองไทย: การเมืองท้องถิ่นกับพัฒนาการทางการเมืองไทย, พิมพ์ครั้งที่ ๑๑, (นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, ๒๕๕๕), หน้า ๓๓๕.

ผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งก็จะดำเนินงานตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ขณะรณรงค์หาเสียงประชาชนจึงเป็นผู้กำหนดนโยบายของการบริหารงานส่วนท้องถิ่น การบริหารของส่วนท้องถิ่นถือเป็นหลักการการกระจายอำนาจให้กับประชาชนโดยตรง ขณะนี้รัฐบาลกำลังถ่ายโอนภารกิจต่างๆ ให้แก่ท้องถิ่นมากขึ้น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทยในปัจจุบัน มีอยู่ ๕ รูปแบบ แบ่งออกเป็นรูปแบบทั่วไป ๓ รูปแบบ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล และรูปแบบพิเศษ ๒ รูปแบบ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา^๒

การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นรูปแบบการปกครองที่จำเป็นและมีความสำคัญในทาง การเมืองการปกครองระบบประชาธิปไตยซึ่งกล่าวในทางทฤษฎีและแนวความคิดทางปกครองจะเห็น ได้ว่ารัฐบาลซึ่งเป็นกลไกในการบริหารการปกครองของรัฐนั้น ย่อมมีภาระหน้าที่อย่างมากมาในการ บริหารประเทศให้ประชาชนได้รับความสุข ความสะดวกสบายในการดำรงชีวิต อีกทั้งความมั่นคง แห่งชาติทั้งในทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม แต่ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่รัฐบาลจะดูแลและจัดทำ บริการให้กับประชาชนได้ทั่วถึงทุกชุมชนของประเทศ เพราะอาจจะเกิดปัญหาเกี่ยวกับความล่าช้าใน การดำเนินงาน การที่อาจจะไม่สนองตอบต่อความต้องการของแต่ละชุมชนได้ และรวมทั้งข้อจำกัด เกี่ยวกับงบประมาณ และตัวบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดำเนินงานให้ทั่วถึงได้ เมื่อเป็นดังนี้ การลดภาระของ รัฐบาลโดยการให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองตนเองเพื่อการสนองตอบต่อความ ต้องการของชุมชน จะได้เกิดความสะดวก รวดเร็ว และตรงกับความต้องการของชุมชนนั้นๆ จึง เป็นผลให้การปกครองท้องถิ่นมีบทบาทและความสำคัญเกิดขึ้น^๓

รูปแบบของการปกครองท้องถิ่นเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมากในการกระจายอำนาจการ ปกครองท้องถิ่นจึงเป็นการปกครองระดับรองของรัฐ ซึ่งรัฐจัดตั้งขึ้นเพื่อกระจายอำนาจการปกครอง ทั้งทางการเมืองและการบริหารให้ประชาชนในท้องถิ่นจัดการปกครองและดำเนินการบางอย่าง เพื่อแก้ไขปัญหา และตอบสนองความต้องการของตนเอง โดยมีอำนาจอิสระในการปกครองตนเอง สามารถกำหนดนโยบายและการบริหารงานให้เป็นไปตามนโยบายหรือความต้องการของตนเอง ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายว่าด้วยอำนาจสูงสุดของประเทศ โดยมีองค์การที่มาจากการเลือกตั้งของ ประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ตามความมุ่งหมายของท้องถิ่นนั้น การปกครองท้องถิ่นจึงเป็น การปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่นทำให้ประชาชนรู้สึกว่าคุณมีความเกี่ยวข้องกัน มีส่วนได้ส่วน เสียในการบริหารที่ตนเองได้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ในท้องถิ่น โดยอำนาจและอิสระของ ท้องถิ่นที่ว่ามันจะต้องไม่มากจนมีผลกระทบกระเทือนต่ออำนาจอธิปไตยของรัฐต้องยึดติดกับ แนวนโยบายของรัฐดังนั้นในการบริหารงานอันเป็นหน้าที่ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจึงต้องพึง

^๒ สนิท จรอนันต์, ความเข้าใจเรื่องการปกครองท้องถิ่น, (กรุงเทพมหานคร: บริษัท สุขุมและบุตร จำกัด, ๒๕๔๘), หน้า ๑-๖.

^๓ ประทาน คงฤทธิศึกษากร, การปกครองท้องถิ่น, พิมพ์ครั้งที่ ๓, (กรุงเทพมหานคร: สถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ๒๕๓๕), หน้า ๖.

เสียงของประชาชน โดยประชาชนมีสิทธิเข้าร่วมประชุม มีสิทธิในการแสดงความคิดเห็น มีสิทธิในการออกเสียงประชามติ การเสนอแนะโครงการและการถอดถอนผู้บริหารที่มีพฤติกรรมอันมิชอบ^๕

การปกครองท้องถิ่นทำให้ประชาชนรู้จักการปกครองตนเอง หัวใจของการปกครองระบอบประชาธิปไตย ประการหนึ่งก็คือ การปกครองตนเองมิใช่เป็นการปกครองอันเกิดจากคำสั่งเบียดเบียน โดยเป็นการที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครอง ซึ่งผู้บริหารท้องถิ่นนอกจากจะได้รับเลือกตั้งมาเพื่อรับผิดชอบบริหารท้องถิ่นโดยอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากประชาชนแล้ว ผู้บริหารท้องถิ่นจะต้องฟังเสียงประชาชนด้วยวิถีทางประชาธิปไตยประชาชนออกเสียงประชามติ ให้ประชาชนมีอำนาจถอดถอน ซึ่งจะทำให้ประชาชนเกิดความสำนึกในความสำคัญของตนเองต่อท้องถิ่น และมีส่วนรับรู้ถึงปัญหาและแก้ไขปัญหาท้องถิ่นของตน^๕

เทศบาลเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งจัดตั้งขึ้นตาม พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ (ฉบับที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๕๔๖) แบ่งเทศบาลออกเป็น ๓ ประเภท คือ เทศบาลตำบล เทศบาลเมือง และเทศบาลนคร โดยใช้หลักเกณฑ์จำนวนประชากรและรายได้ท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบสำคัญในการแบ่งประเภทของเทศบาล อำนาจหน้าที่ของเทศบาลโดยรวมประกอบด้วย ดูแลความสงบเรียบร้อยของประชาชน ดูแลความสะอาดของถนน ที่สาธารณะ ระบบการจัดเก็บ จัดให้มีสวนสาธารณะสิ่งแวดล้อมที่สะอาดสวยงาม เป็นที่พักผ่อน ป้องกันสาธารณภัย จัดระบบการศึกษาในเขตเทศบาล ป้องกันโรคติดต่อ โครงสร้างของเทศบาลแบ่งออกเป็น ๓ ระบบ คือ เทศบาลตำบล เทศบาลเมือง และเทศบาลนครแต่ละองค์กรประกอบด้วย สภาเทศบาล มาจากการเลือกตั้งของประชาชน ทำหน้าที่ฝ่ายนิติบัญญัติ สภาเทศบาลจะเลือกสมาชิกเป็นคณะรัฐมนตรี ทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร ประกอบด้วยนายกเทศมนตรี และเทศมนตรี^๖

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๒ได้กำหนดให้หลักเกณฑ์ในการพิจารณาจัดตั้งท้องถิ่นใดขึ้นเป็นเทศบาลไว้ดังนี้ จำนวนความหนาแน่นของประชาชนในท้องถิ่นความเจริญทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยพิจารณาจากการจัดเก็บรายได้ตามที่กฎหมายกำหนดและงบประมาณรายจ่ายในการดำเนินกิจกรรมของท้องถิ่น ความสำคัญทางการเมืองของท้องถิ่น โดยพิจารณาถึงศักยภาพของท้องถิ่นนั้นว่าสามารถพัฒนาความเจริญได้รวดเร็วเพียงใด เทศบาลตำบลกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดให้จัดตั้งเทศบาลไว้อย่างกว้าง ๆ ดังนี้ มีรายได้จริงโดยไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ผ่านมาตั้งแต่ ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป มีประชากรตั้งแต่ ๗,๐๐๐ คนขึ้นไป ความหนาแน่นของประชากรตั้งแต่ ๑,๕๐๐ คน ต่อตารางกิโลเมตร ขึ้นไปโดยได้รับความเห็นชอบจากราษฎรในท้องถิ่นหรือ การส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบเทศบาล กระทรวงมหาดไทยจะสั่งให้ดำเนินการยกฐานะสุขาภิบาลเดิมเป็นเทศบาลตำบลเฉพาะแห่งก็ได้ หรือกรณีที่ยังหวัดรายงาน

^๕ บงกช สุทัศน์ ณ อยุธยา, การเมืองการปกครองท้องถิ่น, (เชียงใหม่: คณะสังคมศาสตร์และศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่, ๒๕๕๕), หน้า ๑๕.

^๕ ชูวงศ์ ฉายะบุตร, การปกครองท้องถิ่นไทย, พิมพ์ครั้งที่ ๓, (กรุงเทพมหานคร: บริษัทพินเนศ พรินติ้งเซ็นเตอร์ จำกัด, ๒๕๓๙), หน้า ๒๙.

^๖ บรรพชรรณ บันลือฤทธิ์ และอุดม ศาสตร์เวช, พัฒนาสังคมและชุมชน, (กรุงเทพมหานคร: บริษัทเอกพิมพ์ไทย, ๒๕๔๔), หน้า ๙๓.

ไปให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งให้ดำเนินการยกฐานะสุขาภิบาลเป็นเทศบาลตำบลได้โดยให้จังหวัดชี้แจงเหตุผลและความจำเป็น เทศบาลตำบล สมาชิกสภาเทศบาลนี้อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี ทั้งนี้จำนวนสมาชิกสภาเทศบาลจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับประเภทของเทศบาลดังนี้ เทศบาลตำบล มีสมาชิกสภา ทั้งหมด๑๒คน^๗

เทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเทศบาลตำบลที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงจากสุขาภิบาล จัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัว เมื่อวันที่ ๑๖ เดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๙ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เทศบาลตำบลหนองบัว ได้รับการยกฐานะจาก องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัว มาเป็นเทศบาลตำบลหนองบัวเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีจำนวนหมู่บ้าน ๑๐ หมู่บ้าน แต่ละหมู่บ้านมีที่ใช้ทำกิจกรรมทางศาสนา ทางการประชุมปรึกษาหารือ การทำประชาคม ร่วมกัน เพื่อการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ในการร่วมกันพัฒนาชุมชนของตน ประกอบด้วยหมู่บ้าน หมู่ ๑ บ้านเด่น มีวัด ๑ แห่ง, หมู่ ๓ บ้านหนองบัว มีวัด ๑ แห่ง, หมู่ ๔ บ้านทา, มีวัด ๑ แห่ง, หมู่ ๕ บ้านต้นโชค มีวัด ๑ แห่ง, หมู่ ๖ บ้านถ้ำงอบ มีศาลเจ้าของคนจีน ๑ แห่ง, หมู่ ๗ บ้านปาง มีวัด ๑ แห่ง, หมู่ ๘ บ้านปาง มีวัด ๑ แห่ง, หมู่ ๙ บ้านป่าแดง มีวัด ๑ แห่ง, หมู่ ๑๐ บ้านใหม่ หนองบัว มีศาลเจ้าของคนจีน ๑ แห่ง และหมู่ ๑๑ บ้านถ้ำผาผึ้ง มีวัด ๑ แห่ง ในเขตเทศบาลตำบล หนองบัวทั้งหมดมีเนื้อประมาณ ๘๓.๓๓ ตารางกิโลเมตร หรือ ๕๒,๐๘๑ ไร่ จำนวนหลังคาเรือน ทั้งหมดในเขตพื้นที่รับผิดชอบ ๔,๖๒๖ ครัวเรือน มีประชากรทั้งสิ้น ๑๒,๐๑๙ คน ในส่วนการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ จะประสบความสำเร็จ หรือความล้มเหลวนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน ประกอบเข้าด้วยกัน เช่น การมีความรู้ความสามารถ และประสิทธิภาพในการทำงานของผู้บริหารและพนักงาน อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ต้องมี คุณภาพดีจึงจะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือ ความคาดหวังของ ประชาชนที่มีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จและความล้มเหลว ในการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัวได้เป็นอย่างดี เพราะถ้าหากเทศบาลตำบลหนองบัว บริหารงานไม่เหมาะสมหรือไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ที่ดูแล รับผิดชอบได้ก็อาจส่งผลกระทบต่อความคาดหวังของประชาชน ในการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนอง บัวในทางที่ไม่ดีอันจะก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคตามมานั่นเอง

ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคาดหวังของประชาชนในการบริหารงานของ เทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ ในการบริหารงานที่นำหลักสังคหวัตถ์ ๔ ในด้านการมีน้ำใจช่วยเหลือกัน การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การประชุมปรึกษาหารือการพูดจาด้วยถ้อยคำที่ ไพเราะ พูดด้วยความจริงใจ พูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์เหมาะสำหรับกาลเทศะ การสงเคราะห์ ช่วยเหลือ ทุกด้าน ทุกชนิดและการประพฤตินิสัยที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นรวมทั้งมีการบริหารงานด้วย ความสม่ำเสมอหรือมีความประพฤติเสมอดันเสมอปลาย การมีน้ำใจร่วมแรงร่วมใจ ร่วมมือช่วยเหลือ พัฒนาชุมชนในเขตเทศบาลตำบลหนองบัว ใน ๗ ประเด็น ๑) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ๒) การ พัฒนาด้านเศรษฐกิจ ๓) ด้านการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ๔) ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟู

^๗ สนิท จรอนันต์, ความเข้าใจเรื่องการปกครองท้องถิ่น, (กรุงเทพมหานคร: บริษัทสุชมบุตรจำกัด, ๒๕๔๘), หน้า ๓๘.

ศิลปะและวัฒนธรรม ๕) การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ๖) การจัดระเบียบชุมชน สังคม ๗) ด้านการพัฒนาการบริหารจัดการบริหารบ้านเมืองที่ดี เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปเป็นแนวทางปฏิบัติและนำข้อมูลที่ได้รับไปปรับปรุงแก้ไขเพื่อช่วยเสริมสร้างการบริหารงานที่ดีมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และสร้างความไว้วางใจให้แก่ประชาชน สามารถให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานร่วมกับทางเทศบาล ตามหลักคุณธรรม จริยธรรม การมีส่วนร่วม ความโปร่งใส ความรับผิดชอบและความคุ้มค่า ของการบริหารงานร่วมกันระหว่างภาคประชาชนและภาครัฐ อันจะส่งผลดีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัวให้ตรงกับความต้องการของประชาชนและตอบสนองความต้องการของประชาชนได้เป็นอย่างดีสืบไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษา

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะ ที่เหมาะสมมาใช้ในการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๒.๔ เพื่อศึกษาแนวทางการนำหลักสังคหวัตถุ ๔ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารงาน เพื่อให้ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานด้านต่าง ๆ ร่วมกับทางเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๓.๑ ความคาดหวังของประชาชนกับการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่เป็นอย่างไร

๑.๓.๒ เปรียบเทียบความคาดหวังของประชาชนในการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลเป็นอย่างไร

๑.๓.๓ นำแนวทางส่งเสริม ข้อเสนอแนะ ที่เหมาะสมมาใช้ในการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่เป็นอย่างไร

๑.๓.๔ การส่งเสริมการบริหารงานตามหลักสังคหวัตถุ ๔ เพื่อให้ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานด้านต่างๆ ร่วมกับทางเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่เป็นอย่างไร

๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้ต้องการศึกษาระดับความคาดหวังของประชาชนในการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปริงการ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาความคาดหวังของประชาชนต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปริงการ จังหวัดเชียงใหม่ รวมทั้งการบริหารงานตามหลักสังกัด ๔ เพื่อให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานด้านต่าง ๆ ร่วมกับทางเทศบาลตำบลหนองบัวในการบริหารงานใน ๗ ประเด็น ๑) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ๒) การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ ๓) ด้านการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ๔) ด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟูศิลปและวัฒนธรรม ๕) การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ๖) การจัดระเบียบชุมชน สังคม ๗) ด้านการพัฒนาการบริหารจัดการการบริหารบ้านเมืองที่ดี

๑.๔.๒ ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปริงการ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๑๒,๐๑๙ คน^๑ ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ (Key Informant) ซึ่งมีคุณสมบัติสอดคล้องกับประเด็นสาระสำคัญ จำนวน ๗ คน

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ในเขตเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปริงการ จังหวัดเชียงใหม่จำนวน ๑๐ หมู่บ้าน

๑.๔.๔ ขอบเขตด้านเวลา

ใช้เวลาในการศึกษาตั้งแต่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ – ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

๑.๕ สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานที่ ๑ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองบัวที่มีเพศต่างกันมีความคาดหวังที่มีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัวแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๒ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองบัวที่มีอายุต่างกัน มีความคาดหวังที่มีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัวแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๓ ประชาชนที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคาดหวังของที่มีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปริงการ จังหวัดเชียงใหม่แตกต่างกัน

^๑ แผนพัฒนา ๓ ปี ๒๕๕๔-๒๕๕๖, สถิติประชากร, (เชียงใหม่: เทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปริงการ จังหวัดเชียงใหม่, ๒๕๕๔), หน้า ๒๕.

สมมติฐานที่ ๔ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองบัวที่มีการศึกษาต่างกัน มีความคาดหวังที่มีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัวแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๕ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองบัวที่มีอาชีพต่างกัน มีความคาดหวังที่มีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัวแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๖ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองบัวที่มีรายได้ต่างกัน มีความคาดหวังที่มีต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัวแตกต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

๑.๖.๑ ความคาดหวัง หมายถึง ความต้องการของประชาชนในพื้นที่ที่มีต่อการบริหารงานของคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองบัวอำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๖.๒ ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๖.๓ การบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว หมายถึง การดำเนินการ การจัดการเกี่ยวกับการทำงาน หรือการปฏิบัติงานภายในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลหนองบัว ของคณะผู้บริหารประกอบด้วย นายกเทศมนตรี รองนายกเทศมนตรี สมาชิกสภาเทศบาล พนักงานเทศบาล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้างทุกคนของของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ในด้านต่างๆ

๑.๖.๔ การบริหารงานด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง การพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอย่างเป็นระบบและเพียงพอ มีความรวดเร็วกับความต้องการของประชาชน มีการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตร ในเขตเทศบาลตำบลหนองบัว เช่นการก่อสร้าง ปรับปรุง บำรุงรักษา ถนน สะพาน ทางเท้า และท่อระบายน้ำ ตลอดจนปรับปรุงและขยายเครือข่ายสาธารณูปโภค และปรับปรุงระบบจราจร ในแต่ละชุมชนอย่างเท่าเทียมเป็นธรรม

๑.๖.๕ การบริหารงานด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ หมายถึง การส่งเสริมอาชีพให้แก่ประชาชนในช่วงหลังฤดูกาลเก็บเกี่ยวเพื่อให้มีรายได้สามารถช่วยเหลือและพึ่งพาตนเองได้ เช่น การจัดการมีการสนับสนุนวิสาหกิจชุมชน กลุ่มอาชีพให้เกิดความเข้มแข็ง ยั่งยืน การจัดอบรมอาชีพอย่างสม่ำเสมอส่งเสริมให้ความรู้อาชีพทางการเกษตร มีการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือในการขับเคลื่อนแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนการส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อการประกอบอาชีพและเพิ่มรายได้ของประชาชนเขตเทศบาลตำบลหนองบัว

๑.๖.๖ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง มีการจัดการปัญหาขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลอย่างมีประสิทธิภาพ การควบคุมดูแล เกี่ยวกับการเผาเศษขยะ การประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนคัดแยกขยะก่อนทิ้งอย่างจริงจัง มีกิจกรรมปลูกฝังค่านิยมให้ประชาชนรักษาสีสิ่งแวดล้อมในชุมชน และมีการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

๑.๖.๗ การอนุรักษ์ฟื้นฟูศิลปและวัฒนธรรม หมายถึง มีการพัฒนาองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมให้ประชาชนอย่างสม่ำเสมอ มีการส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นและการอนุรักษ์สถาปัตยกรรมท้องถิ่น ส่งเสริมให้เด็กรุ่นใหม่อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น และปลูกจิตสำนึกให้ชุมชนอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นร่วมกันของตนร่วมกัน

๑.๖.๘ การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน หมายถึง ส่งเสริมให้มีการพัฒนาการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีการส่งเสริมสุขภาวะ อนามัย อย่างต่อเนื่อง อบรมวิชาชีพให้ประชาชนเขตเทศบาลอย่างต่อเนื่อง มีการสงเคราะห์กลุ่มคนด้อยโอกาส ส่งเสริมและสร้างสภาวะการพึ่งพาตนเองของชุมชน

๑.๖.๙ การจัดระเบียบชุมชน สังคม หมายถึง มีการให้บริการคำปรึกษาด้านระเบียบกฎหมายมีความถูกต้อง มีขั้นตอนการจัดการการรับเรื่องร้องเรียน ร้องทุกข์อย่างเป็นระบบ มีการตรวจตราการกระทำผิดร่วมกับทางเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีการเสริมสร้างประสิทธิภาพในการป้องกันบรรเทาสาธารณภัยและการรักษาความสงบปลอดภัยแก่ชุมชน และสร้างจิตสำนึกด้านความร่วมมือในการดูแลป้องกันภัยตนเอง ชุมชน

๑.๖.๑๐ การพัฒนาการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี หมายถึง มีการออกกฎระเบียบในเทศบาลอย่างเคร่งครัด มีการสร้างจิตสำนึกในการรับผิดชอบในการบริหารงานของเทศบาล มีการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนร่วมกับทางเทศบาล บริหารงานด้วยความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และเทศบาลตำบลหนองบัวใช้ทรัพยากร ในการบริหารงาน อย่างคุ้มค่า

๑.๖.๑๑ สังคหวัตถุ ๔ หมายถึง หลักธรรมที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของผู้อื่น ผูกไมตรี เอื้อเฟื้อ เกื้อกูล หรือเป็นหลักการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน มีอยู่ ๔ ประการ ได้แก่

๑. ทาน คือ การให้ การเสียสละหรือการเอื้อเฟื้อแบ่งปันของๆ ตนเพื่อประโยชน์แก่บุคคลอื่น

๒. ปิยวาจา คือ การพูดจาด้วยถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวาน พูดด้วยความจริงใจ

๓. อตถจริยา คือ การสงเคราะห์ทุกชนิดหรือการประพฤติในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

๔. สมานัตตา คือ การเป็นผู้มีความสม่ำเสมอหรือมีความประพฤติเสมอด้านเสมอปลาย คุณธรรมข้อนี้จะช่วยให้เราเป็นคนมีจิตใจหนักแน่นไม่โลเลรวมทั้งยังเป็นการสร้างความนิยม

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑.๗.๑ ทำให้ได้ทราบถึงความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปราชญ์ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๒ ทำให้ได้ทราบถึงผลการผลของการเปรียบเทียบความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อการบริหารงาน เทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปราชญ์ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๓ ทำให้ได้ทราบปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ แนวทางส่งเสริมความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อการบริหารงาน เทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปราชญ์ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๔ นำหลักธรรมสังคหวัด ๔ มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปราชญ์ จังหวัดเชียงใหม่

๑.๗.๕ ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยสามารถนำมาปรับใช้เป็นแนวทางในการบริหารงานของเทศบาลตำบลหนองบัว อำเภอยะปราชญ์ จังหวัดเชียงใหม่